Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Prinsessen, som ikke vilde lære at spinde

Citation: Bergsøe, Vilhelm: ”Prinsessen, som ikke vilde lære at spinde”, i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VI*, 1905-, s. 265. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg06tom-shoot-workid57050/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VI

Prinsessen, som ikke vilde lære at spinde.

(Et Eventyr).

„Du store Kineser!“ sagde Kejseren og kløede sig bag Øret med Tandstikkeren — for han kom lige fra Tafiet — „nu har jeg igen glemt Prinsessens Fødselsdag! — Hvad skal jeg dog hitte paa!“

„Hitte paa?“ sagde Ober-Hof-Kammerherren og gjorde sin Ryg til et eneste stort, spansk S, meget rundere, end du kan tegne det paa Tavlen. „Hum! Det er mærkværdigt, hvor svært det kan være at hitte paa noget! — Hvad, om deres Kejserlighed lod Hofjuveleren kalde? Han har saa mange superbe Ting —“

„Superbe!“ sagde Kejseren, og saa løb Ober-Hof-Kammerherren af Sted.

„Er det hele Butikken?“ spurgte Kejseren, da Hofjuveleren kom — for han havde kun to smaa Guldskrin med.

Hofjuveleren bukkede, og saa lukkede han Hængelaasen op for det største.

Nej, du kan ikke tænke dig, hvor det styrtede og strømmede ud med Perler, Diamanter, Rubiner, Safirer og Smaragder! Det lyste saadan, at Kejseren

maatte tage sine sorte Briller paa, og det gjorde han ellers kun ved Hofsorg.

„Godt, meget godt!“ sagde Kejseren. „Men af det Rageri har Prinsessen alle Kommodeskufferne fulde! — Hvad har han saa i det andet Skrin?“

Hofjuveleren bukkede, og saa lukkede han Hængelaasen op for det andet. Der laa kun en ganske lille Sølvrok, og der var ikke en Gang Hør paa den.

„Mærkværdigt!“ sagde Kejseren og tog de sorte Briller af. „Jeg synes, jeg har set saadan en Tingest før. Er den maaske gammeldags? Den ser mig saa sjofel ud.“

„Det er Tip-Tip og ti Tusinde Gange Tip-Tip-Oldemoders Rok,“ sagde Hofjuveleren. „Det er den første Rok, som blev traadt af nogen Dronning.“

„Saa passer den ikke for en Kejserdatter!“ sagde Kejseren og pirrede til den med Tandstikkeren. „Vi la'er desuden alt spinde ude af Huset.“

Hofjuveleren bukkede, og saa tog han den lille Sølvrok og satte den lige foran Kejseren.

„Rok op! Rok op!“ raabte Hofjuveleren, og i det samme blev Sølvrokken dobbelt saa stor som Kejseren selv.

„Rok ned! Rok ned!“ skreg Kejseren af bare Befippelse, og i det samme blev Rokken saa lille, at Hofjuveleren maatte tage sit Forstørrelsesglas frem for at finde den — og det kneb det endda med.

„Mærkværdigt!“ sagde Kejseren. „Ja, det forandrer Sagen. Men den passer dog ikke for en Kejserdatter. — Spinde? — Tror han, *min* Datter vil lære at spinde?“

„Aldrig!“ sagde Ober-Hof-Kammerherren og lagde Haanden paa Kammernøglen. „Før dø!“

Men Hofjuveleren sagde slet ingenting. Han tog blot Rokken op af Vestelommen, rykkede to Haar af sit Hoved og snoede dem meget forsigtig om Rokkehovedet i Stedet for Hør.

„Rok op! Rok op!“ raabte han, og i det samme naaede Rokken helt op til Loftet.

Saa traadte han den.

„Snurr!“ sagde Hjulet.

„Sirr!“ sagde Tenen, og lige som Haarene løb af, fløj der to Guldarmbaand ned paa Gulvet, saa tykke som en Finger.

„Donnervetter!“ sagde Kejseren. „Den Rok beholder jeg; saa vil jeg nok se den, der vil rokke ved mine Finanser. Regningen kan han sende min Portner — —“

„Den er her!“ sagde Hofjuveleren og bukkede. Rokken og Regningen hører sammen.“

Og saa gav han Kejseren et stort Brev med syv røde Silkesegl for.

„Den ser mig ellers noget langnæbbet ud,“ sagde Kejseren og klippede løs paa Seglene. „Men hvad i al Verden er det? — Det er jo en Frierregning: ‚Leveret en guldspindende Sølvrok og derfor modtaget Kejserprinsessens Haand og — —‘ — Er han bindegal? — Tror han, min Datter kan blive Hofjuvelermadam?“

„Deres Kejserlighed behage blot at læse Underskriften!“ sagde Hofjuveleren og bukkede dybt, for han blev saa bange for den gamle Kejser.

„Prinsen af Silkeormenes Land!“ sagde Kejseren. „Ja, det forandrer Sagen! Det er et overordentlig net Menneske. Hvor er han?“

„Hjemme i Morbærlandet,“ sagde Hofjuveleren. „Han kunde ikke rejse for Høstens Skyld. Jeg har sendt ham Prinsessens Billede i Brillanter, og han sender sin Rok i Friergave; men han forlanger udtrykkelig, at Prinsessen skal lære at spinde, for —“

„Ja, naturlig, naturlig!“ sagde Kejseren og gned sig i Hænderne. „Han spinder Silke, og hun spinder Guld — for hele Familien. Det bliver et superbe Parti! Lad Prinsessen straks komme ind!“

Og saa kom Prinsessen. Hun var saa dejlig — aa, saa dejlig! — Men hun kunde ikke det allerbitterste, og det viste, at hun var en rigtig Prinsesse.

„Du skal giftes!“ sagde Kejseren og saa' uhyre bestemt paa hende.

„Med hvem?“ spurgte Prinsessen.

„Med Prinsen af Silkeormenes Land; men du skal lære at spinde først!“

„Spinde?“ udbrød Prinsessen. „Nu tror jeg, Papa gaar i Barndom.“

Og saa lo hun, saa alle Lysekronerne ringlede derved.

„Snik, Snak!“ sagde Kejseren. „Dér staar Rokken, og den er ikke til at grine af. Begynd nu!“

„Men den er jo saa stor som et Rebslagerhjul,“ raabte Prinsessen, og saa lo hun igen, saa Taarerne trillede hende ned ad Kinderne.

„Jo større, jo bedre!“ sagde Kejseren. „Den spinder det pure Guld! Nu skal du bare se!“

Og saa viste han hende, hvorledes man kunde faa den saa lille som en Knappenaal.

„Ja, nu er den sød!“ sagde Prinsessen og stak den ind paa Brystet. „Den kan akkurat ligge i det Diamantfingerbøl, jeg fik i Fjor. Tak for Presenten!“

Og saa klappede hun i Hænderne og hoppede hen imod Døren.

„Holdt! Stop!“ raabte Kejseren. „Det er jo en Troldrok, meget mere værd end alle mine Riger og Lande tilsammen! Den kan blive lille og stor, og —“

„Ja, jeg er ogsaa en Troldrok, meget mere værd end alle dine Riger og Lande tilsammen,“ sagde Prinsessen. „Jeg kan ogsaa blive lille og stor — vil du bare se!“

Og dermed satte Prinsessen sig paa Hug og gav sig til at hoppe Skade hen ad Gulvet, mens hun lo den gamle Kejser lige op i Ansigtet.

„Dit vanartede Barn!“ skreg Kejseren. „Véd du, at jeg kan lade dig sætte i Spindehuset, hvad Øjeblik jeg vil? — Svar mig paa Stedet: Vil du lære at spinde, eller vil du ikke?“

„Aldrig!“ sagde Prinsessen. „Og mindst for at blive gift med en Silkeorm, selv om han saa var Prins ti Gange. Jeg skulde spinde for Guld — jeg en Kejsers Datter! — Nej, aldrig i Evighed! — Før dø!“

„Hvad sagde jeg?“ spurgte Ober-Hof-Kammerherren.

Men han hviskede det kun til Hofjuveleren.

„Ja, men jeg vil, du skal spinde!“ raabte Kejseren og slog i Bordet, saa alle Hofjuvelerens Perler og Diamanter dansede hen ad Gulvet. „Du skal! — Hvad gør du saa?“

„Saa gør jeg saadan!“ sagde Prinsessen.

Og dermed stillede hun sig lige op for Kejseren, gjorde den sødeste, lille Mule af sin Mund og viste ham akkurat Spidsen af sin rosenrøde Tunge. Men det var ogsaa nok — i det næste Øjeblik var hun langt ude ad Døren.

„Horribelt!“ sagde Kejseren. „Jeg haaber, ingen af de Herrer saa' det! Der har vi Følgerne af den nyeste Opdragelsesmetode. — Det er jo Oprør, det er Majestætsforbrydelse! — Kald paa Spindekonen! Hun skal sætte Prinsessen i Spindehuset — og det straks!“

Se, det skulde Kejseren ikke ha' sagt; for lige i samme Øjeblik gik Salsdøren op, og ind snurrede Spindekonen med en Brummen, som naar tolv Bjørne slipper løs i et Menageri. Som en Hvirvelvind snurrede hun hen ad Marmorgulvet, slog Kejseren over Ende og susede saa, meget værre end det allerværste Dampmøllehjul, lige ud ad den anden Dør og ind i Prinsessens Kabinet.

Vupti! ein, zwei, drei, havde hun Prinsessen om

Livet, og inden Ober-Hof-Kammerherren havde faaet Kejseren op, var Spindekonen og Prinsessen ude af Salen, nede ad Trapperne og langt, langt inde i Skoven.

Dér kunde Prinsessen ikke mere komme frem for Revl og Kral; men Spindekonen kunde heller ikke mere. Hun hældede først lidt til den ene Side, saa til den anden, saa fik hun ondt, sejlede saa underligt omkring og endte med at trille lige ned i Grøften — dér laa hun og dér blev hun liggende.

„Er det en Manér at rende med en Kejserdatter paa?“ sagde Prinsessen og rettede paa sit Haar. „Gud ske Lov, jeg blev af med det Afskum! Spinde? — Nej aldrig!“

Og saa begyndte hun at gaa; men der var hverken Vej eller Sti — det var rigtignok en net Historie.

Endelig kom hun til et lille Hus. Det laa rigtig saa solvarmt gemt bag en Banke, og paa Brændkarmen sad en stor, rød Kat og vaskede sig. Prinsessen blev saa glad over at se Huset, at hun gik hen og klappede Mis. Den rejste sig, skød Ryg og knurrede.

„Du river da ikke?“ spurgte Prinsessen.

„Nej, jeg spinder jo!“ svarede Katten.

„Uf!“ skreg Prinsessen og var i ét Spring ved Huset.

Paa Dørtrinet sad en gammel Kone; hun holdt en Tot Hør i Vejret, og paa Stengulvet løb der en lille Tingest rundt.

„Hvad er dog det, du bestiller?“ spurgte Prinsessen.

„Jeg spinder Haandtén!“ sagde Konen.

„Uf!“ skreg Prinsessen, og saa fo'r hun i sin Forfærdelse lige ind i Stuen.

Dér sad en gammel Mand med græsselig sorte Fingre og halede i noget.

„Hvad er det, du gør?“ spurgte Prinsessen.

„Jeg spinder Skraa — jeg er Tobaksspinder,“ sagde Manden.

„Uf ha! Lad mig komme ud!“ skreg Prinsessen, og saa styrtede hun lige ind i Skoven igen — hun troede, det var Spindehuset, det.

Men det var det nu slet ikke. Spindehuset saa' rigtignok ganske anderledes ud; men det vidste Prinsessen ikke. — Hun gik og gik, for hun troede, at naar hun bare gik, saa kom hun nok hjem; men hun kom blot meget længere bort.

Skoven blev mørkere og mørkere, Træerne tættere og tættere, og endelig blev det saa mørkt, at hun slet ingenting kunde se.

„Nu tuder jeg!“ sagde Prinsessen, og saa satte hun sig lige ned og holdt Hænderne for Øjnene; for hun turde ikke se sig omkring, saa bange var hun.

„Spind!“ peb det lige bag ved hende.

„Spind!“ skreg det oppe fra Trætoppene.

„Spind! — Spind! — Spind! — Spind“ lød det fra Jorden, fra Grenene, fra Græsset — overalt.

„Nej, jeg gør det ikke! — Jeg er en Kejsers Datter!“ hulkede Prinsessen og tog af bare Angest Hænderne fra Øjnene.

Nej, hvad saa' hun!

Maanen var staaet op. Den kastede et underligt, blaaklart Lys ind mellem Stammerne, og lige foran hende laa der en ubyre Bygning — den saa' næsten ud, som var den tegnet med Blyant, saa graa var den.

Men det mærkeligste var, at hun ikke kunde se en eneste Sten i hele Bygningen — den var som trukken med Streger, bygget op af Millioner fine, dirrende Traade, der trak sig op lige til de øverste Spir, og paa disse flagrende Traade løb der store, graa Edderkopper, som alle havde frygtelig travlt. Nogle hængte Gardiner op, andre vævede Hænge-

køjer i Vindueshjørnerne, og andre spandt i al Gemytlighed en Ende med hverandre. Men øverst oppe paa en flad Altan sad en græsselig, rynket, gammel, graa Kælling med et Kors paa Ryggen og suttede paa en fed, blaa Flue.

„Kom op, du!“ sagde hun til Prinsessen og lod Fluen falde.

Prinsessen havde stor Lyst til at blive fornærmet over, at man saadan uden videre duttede hende; men i det næste Øjeblik havde den ækle, gamle Kælling hende i Kardusen, halede hende op paa Altanen og begyndte at surre en urimelig Mængde Tove om hendes Arme og Ben, skønt Prinsessen sprællede det bedste hun kunde.

„Nu æder jeg dig!“ sagde Kællingen.

„Aa, lad være! Lad være!“ jamrede Prinsessen. „Jeg vil gøre alt, hvad du befaler!“

„Saa kan du spinde mig en ny Væv til i Morgen,“ sagde Kællingen. „Den gamle er saa fuld af Fluer.“

„Aa, jeg vilde saa gerne,“ sagde Prinsessen og foldede Hænderne, „men jeg kan ikke spinde, — jeg har aldrig lært det.“

„Hvad for noget!“ sagde Kællingen og knubsede Prinsessen med det venstre Forben. „Ikke spinde! — Og saa vover du at komme op i Spindehuset til alle Spinderskers Dronning. Begynd straks! — Ellers æder jeg dig!“

„Nej, nej!“ skreg Prinsessen fortvivlet. „Jeg skal spinde — giv mig bare en Rok!“

„En Rok?“ spurgte Kællingen. „Hvad vil du med det gammeldags Rageri? Har du ingen Spindevorter?“

„Jo — jo, jeg har!“ sagde Prinsessen af bare Forfærdelse; for hun turde ikke sige den ækle Kælling imod.

„Naa, saa brug dem!“ sagde Kællingen. „Se saadan! Men bare gesvindt!“

Og dermed gav hun sig til at løbe op og ned ad Altanen, og mens hun løb, fløj der Traade ud af Ryggen paa hende baade paa Kryds og tværs, og inden Prinsessen vidste et Ord deraf, var der draget et stort graat Net hen over Altanen, saa at der kun var en ganske lille Udgang dér, hvor Prinsessen stod.

„Nu du!“ sagde Kællingen. „Begynd!“

Og Prinsessen gav sig til at løbe rundt for at narre den gamle; men der kom ikke saa meget som en Trævl fra hende.

„Miserabelt! Aldeles elendigt!“ sagde den gamle Kælling. „Hvor er Spindet? Det maa jo sidde under Klæderne. Bi lidt, saa skal jeg hjælpe dig!“

Og dermed tog hun en Saks og gav sig først til at klippe Prinsessens Kaabe af, saa hendes Kjole og endelig hendes Skørt. Til sidst havde den stakkels Prinsesse slet ikke andet tilbage end sit dejlige, guldgule Haar, og det svøbte hun sig i, for hun skulde dog have noget paa. Det var rigtignok en net Historie!

„Det er fint Spind det!“ sagde den ækle Kælling og lod sine lange, laadne Fingre løbe gennem Prinsessens Haar. „Der kan blive et rigtig pænt Net af det. I Morgen Aften kommer jeg igen, og er du saa ikke færdig — æder jeg dig!“

Der sad Prinsessen rigtignok net i det. Hun var saa fortvivlet — aa, saa fortvivlet, at hun ikke engang kunde græde, og rundt om, hvor hun saa' i det klare Maanelys, blev der spundet og tvundet af tusinde flinke Edderkopper.

De havde saa travlt — aa saa travlt! Nogle kastede Broer hen over Træernes Toppe, andre spandt de nydeligste, smaa Svøb til deres Børn, og langt ude over Engene, bag ved Skoven, glimtede det som Sølvflors-Striber i Græsset.

Det var lutter Spind alt sammen, Millioner Smaa-

skabningers ihærdige Værk, fremtryllet paa en eneste Nat. Og Prinsessen begyndte at tænke paa, at hun vist maatte være et stort Kræ, siden det mindste Kræ saaledes kunde gøre hende til Skamme, og hun lovede sig selv, at hvis hun bare slap levende fra Spindehuset, saa skulde hun nok lære at spinde. Ja, hun vilde endog gifte sig med Prinsen af Silkeormenes Land — og det var dog meget for en Kejserdatter.

Saa stod Solen op.

Nej, hvilken Pragt! Sligt havde Prinsessen aldrig set, end ikke i Kejserens Skatkammer. Det funklede, lyste, tindrede og gnistrede, som om hundrede Tusinde Millioner Diamanter var hængte op i Solskinnet.

Og det var de ogsaa. Hver Diamant var en syvfarvet Dugperle, trukken paa gennemsigtige Traade og slyngede i tusindvis fra det fattigste Græsstraa op til Husets øverste Spids og derfra i lange, for Morgenvinden gyngende Hængebroer hen over Skovkronerne, saa at det saa' ud, som om tindrende Ædelstene var lagt helt ind under Bladene.

Prinsessen fik ganske ondt i Øjnene af at se derpaa; men lige i det samme kom den ækle, graa Kælling farende ud af et Hul paa Altanen, tog med sine lange, laadne Arme fat i Rækværket og rystede hele Stadsen saaledes, at alle Perlerne faldt af og slog Prinsessen i Ansigtet som Regn. Alt blev paa én Gang saa tomt, saa graat, og da Solen atter kom frem, saa' Prinsessen ikke andet end store, graa Spind, der sjaskede for Morgenvinden, og selv sad hun paa den dugvaade Altan og frøs i sit bare Haar. — Jo, det var rigtignok en net Historie!

Opad Formiddagen blev det varmere. Landskabet underneden kom mere og mere frem i Sollyset, og først nu kunde Prinsessen rigtig se, hvor hun var.

Langt, langt ude i det fjerne saa' hun Taarnene

paa sin Faders Kejserborg — aa, hun kendte dem saa godt paa den forgyldte Vejrhane, som hun altid havde været bange for, skulde vende sig, naar hun stod for Spejlet. Og lidt længere borte, dér til venstre, laa Prinsen af Silkeormenes Land. Hun kunde tydelig kende det paa de lyse Morbærlunde og den Masse Silkeflag, der var oppe. Hun blev ganske bange, at han skulde holde Bryllup med en anden, og for første Gang syntes hun, at det dog slet ikke var saa galt at blive gift med en Silkeprins, især naar man havde Udsigt til at blive ædt inden Aften af en Edderkop — andet var jo den gamle Kælling i Grunden ikke.

Og alt som hun sad og saa' og saa', kom hun til at fortryde og til at længes — aa, saa frygtelig! Hun fortrød, at hun havde været saa uartig mod den gamle, skikkelige Kejser, og saa længtes hun saadan hjem blot for at vise, at nu var hun bleven en ganske anden end den dovne, storagtige Kejserdatter.

Men hvorledes skulde hun komme bort? Hun sad jo midt i Troldskoven, højt oppe paa Spindehusets Altan — hun vilde slaa sig ihjel, hvis hun sprang ned.

Saa begyndte det at blive Eftermiddag. Solen hældede mere og mere mod Vest, Lyset blev rødere og rødere — alt var saa varmt, saa stille. Det var den dejligste Sommeraften; men hvad kan det hjælpe, naar man skal ædes, og Prinsessen rystede af Skræk — græde kunde hun slet ikke mere.

Da blev det paa én Gang saa uroligt rundt omkring hende. Det krøb og kravlede, myldrede og vrimlede, og rundt om hende kom der Tusinder af bitte smaa Edderkopper frem. De løb først frygtelig travlt omkring paa Altanen, saa krøb de op paa Gitteret, satte Hovedet nedad og gav sig til at spinde. Det var ganske, som om der kom smaa, snehvide

Silkevinger ud af dem, og naar Vingerne blev store nok, tog Aftenvinden fat i dem, og af Sted fløj de smaa Edderkopper paa selvspundne Vinger langt ud mod den røde, synkende Aftensol.

„Far vel!“ sagde de.

„Far vel! Far vel!“ sagde Prinsessen. „Aa, hvem der kunde flyve som I!“

Og igen maatte hun tænke paa, hvor frygtelig galt det var, at hun aldrig havde lært at spinde. Dér fløj nu de usle, smaa Kræ nok saa glade af Sted, og hun, en Kejserdatter, maatte sidde og sørge.

Da var der noget, som stak hende i Foden. Hun bukkede sig ned og tog det op — det var den lille Sølvrok, som hun havde stukket ind paa Brystet; den havde hun tabt paa Altanen.

„Rok op! Rok op!“ sagde Prinsessen, og saa blev Rokken just lige tilpas; men der var ingen Hør paa den.

„Nu gælder det!“ tænkte Prinsessen, og saa traadte hun Rokken; men der kom ikke Spor af Traad.

„Hvad skal jeg dog gøre!“ jamrede Prinsessen og saa' sig fortvivlet omkring.

Da faldt hendes Blik paa Saksen, som den gamle Kælling havde glemt. Hun tog den op, betænkte sig et Øjeblik, og — ritsch, ratsch! klippede hun sit lange, dejlige Haar af. Det faldt som den blødeste Silke lige ned i hendes Skød.

„Nu har jeg Hør!“ jublede Prinsessen og snoede det paa Rokken. „Man kan, hvad man vil, og nu vil jeg spinde!“

Og saa traadte hun Rokken.

„Snurr!“ sagde Hjulet.

„Sirr!“ sagde Tenen, og ud af den stod det som en Sky af de fineste Guldtraade, der flagrede højt op over Prinsessens Hoved. Hun kunde tydelig mærke, hvorledes Vinden begyndte at tage i dem.

Og Prinsessen spandt og spandt — det gjaldt jo hendes Liv! Og Skyen voksede og bredte sig. Hun svøbte sig helt i den, og nu følte hun, at den begyndte at løfte hende. Saa kom der et Vindpust, saa varmt, saa mildt, rigtig en Sommerluftning, og — ud svævede Prinsessen over Altangitteret, hen over de store, susende Skove, frem over Marker og Enge, hjem mod Kejserborgen i det fjerne. Aldrig havde hun troet, at man kunde flyve saa dejligt!

Men hjemme paa Slottet stod den gamle Kejser og stirrede ud ad Vinduet! for han længtes saa meget efter sin Datter, men han vilde blot ikke være ved det.

„Hvad er det for en underlig Sky, som kommer trækkende dér langt ude?“ spurgte han. „Den ser jo ud som det bare Guld!“

„Det forekommer mig, at det snarere er en stor Fugl,“ sagde Ober-Hof-Kammerherren. „Den har jo store Guldvinger.“

„Saa maa det være den Fugl Rok!“ sagde Kejseren. „Der skal jo være saadan en i det Land Arabien.“

„Rok!“ gentog Ober-Hof-Kammerherren og satte Kikkerten for Øjet. „Deres kejserlige Majestæt har, som altid, Ret. Det er virkelig en Rok! Jeg kan tydelig se, hvordan Hjulet drejer sig.“

„Lad mig!“ sagde den gamle Kejser og fik i en Fart Kikkerten for Øjet.

„Hjælp! — Eau de Cologne! — Kejseren faar ondt!“ skreg Ober-Hof-Kammerherren og fangede Kejseren i sine Arme, lige som han skulde til at besvime.

„Min Datter! Aa, min Datter!“ sagde den gamle Kejser og aabnede Øjnene.

Og lige i det samme gjorde Guldskyen en Vending og dalede ganske langsomt ned i Slotsgaarden.

Dér stod Prinsen af Silkeormenes Land og hele Hoffet for at tage imod Prinsessen.

„Nej, sikke'n Masse Guld!“ sagde Kejseren, som kom ned med Ober-Hof-Kammerherren under Armen. „Der kan laves Epauletter til et helt Regiment.“

„Nej, det gi'r vi de fattige til mit Bryllup,“ sagde Prinsessen. „Jeg har lært, at enhver Rok, endog den ringeste, kan spinde Guld, naar blot man vil. Det skal jeg lære selv det mindste Barn i mit Rige.“

„Dit Rige?“ spurgte Kejseren. „Du vil da ikke holde Bryllup straks?“

„Man skal aldrig opsætte noget!“ sagde Prinsessen, og saa rakte hun Prinsen Haanden.

„Mærkværdigt!“ sagde Kejseren. „Hun er aldeles forandret! Hun maa ha' oplevet noget højst forunderligt! Skulde hun virkelig have siddet i Spindehuset? — Ja, saa maa vi sørge for, at det ikke kommer i Bladene.“